

at den norske Lov sætter Aldersgrænsen ved 15 Aar, og i den første Beretning, den norske Ligbrændingsforening udgav, klager den meget over den jammerlige Lov, man havde faaet, der indeholdt en lidet motiveret Bestemmelse om, at vedkommende skal afgive sin Erklæring om, at han eller hun vil have sit Lig brændt, i 2 fuldmyndige, vidnedygtige Personers Overværelse; det var unødigt, naar vedkommende paa anden Maade utvetydigt har afgivet sin sidste Villie. Saaledes mener man i Norge, og man sætter der endog Grænsen ved 15 Aar, medens vi her sætte Grænsen ved den almindelige Testamentsgrænse og ved den personlige Myndigheds Indtræden, nemlig ved det 18de Aar. Dernæst foreslaas der til § 4 den Forandring, at man foruden at hensætte Asken i et Kapel, et Kolumbarium eller paa en Kirkegaard kan hensætte den paa en af Justitsministeren autoriseret Begravelsesplads, det vil altsaa sige paa en Kirkegaard uden officiel Kirkegaardsindvielse, f. Eks. paa en Plads udenfor det nuværende Krematorium, hvor der er en Have; den ønsker man eventuelt anvendt som en Plads, hvor man kan ned-sænke disse Urner. I de Ændringer, der her ere foreslaaede, er der intet som helst revolutionært. Det er kun ganske smaa Ændringer. Men de ere, saa smaa de ere, dog af den Natur, at Ligbrændingssagen ved deres Gennemførelse vil have en Støtte og en Mulighed for større Udbredelse, end den nu har. Ligbrændingsforeningen gaar ikke saa langt, at den arbejder for tvungen Ligbrænding. Det, den arbejder for, er dette: lad det blive hver Mands Sag, lad det blive den fri personlige Selvbestemmelse, den, hvis Ret Berg kæmpede for og hævdede her i Salen, der kommer til at afgøre, om man vil brændes eller ikke. Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt komme nærmere ind herpaa. Der vil maaske blive Lejlighed dertil senere, hvis der bliver nogen Diskussion. Jeg skal altsaa anbefale dette lille Lovforslag til en velvillig Behandling her i Tinget og til en venlig Optagelse hos den højtærede Justitsminister. Jeg haaber, at den højtærede Justitsminister vil lægge Baand paa sin Følelse og hjælpe, selv om hans Følelse er imod det.

Justitsministeren (Alberti): Det lange og udførlige Foredrag paa næsten en Time, som vi nu have hørt, havde den meget mærkelige Egenskab, at det ikke indeholdt et eneste Ord til Argumentation for det

foreliggende Lovforslag. Da det ærede Medlem havde talt det meste af Timen, sagde han, at nu vilde han gaa over til at behandle det foreliggende Lovforslag, og han forklarede saa, hvad Lovforslaget gaar ud paa, men han fremsatte ikke de Grunde, der skulde lede til, at den nuværende Ligbrændingslov skulde forandres paa den foreslaaede Maade. Hele det lange Foredrag, det ærede Medlem begyndte med, var jo nemlig dels et Foredrag, der passende kunde have været holdt for 12 Aar siden, den Gang man forhandlede om den nu-gældende Ligbrændingslovs Vedtagelse — det var nemlig alle de Argumenter, der kunde og maatte føres i Marken for at faa en Lov om Ligbrænding vedtagen —, og dels et Foredrag, der hørte hjemme i alle de Kontroverser, som Ligbrændingsforeningen har haft med en eller flere tidligere Kultusministre. Det var Argumenter, som utvivlsomt have været førte i Marken lige over for disse Kultusministre, men som nu maa have tabt deres Virkning, efter at alle disse Stridigheder ere ophørte, og de paagældende Kultusministre ikke mere eksistere som saadanne.

Jeg vil tilføje, at af de Argumenter, det ærede Medlem fremførte som et Forsvar for, at vi i 1892 skulde have en Ligbrændingslov, forekommer det mig rigtig-nok, at de fleste ogsaa skøde helt udenfor det, der foreligger. Hvis jeg i 1892 havde staaet paa denne Plads, og det ærede Medlem samtidig havde staaet paa sin nuværende Plads og forsvaret det da foreliggende Lovforslag, vilde jeg have sagt til det ærede Medlem: alt dette om Bacillerne hører slet ikke hjemme ved Behandlingen af dette Lovforslag; det er Argumenter, som maaske kunde være fortræffelige — hvis de ellers duede, hvad jeg ikke her behøver at gaa ind paa —, naar det drejede sig om en almindelig obligatorisk Ligbrændingslov, om et Lovforslag om, at vi alle skulle brændes. Saa vilde alt dette med Bacillerne og de forskellige Sygdomme være udmærket, men ellers hører denne Betragtning, synes det mig; slet ikke hjemme ved Ligbrændingslovens Behandling, men derimod under Behandlingen af Epidemiloven eller Loven om Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme. Det kunde f. Eks. være naturligt, naar det ærede Medlem har den Mening, at begra-vede, afdøde Tuberkelpatienter kunne ud-brede Tuberkulosesygdommene i deres Grav, om det ærede Medlem da til det Forslag, vi have om Foranstaltninger mod Tuberkulosen, vilde stille Forslag om en Para-